

๗

บทนำ

ศูนย์แปด หก ศูนย์ หก เก้า
นั่นคือเลขหกตัวบนสลากกินแบ่งรัฐบาลในมือฉัน และตรงหน้าฉันคือ
แล็ปท็อปซึ่งเปิดหน้าเว็บตรวจผลการออกรางวัลงวดล่าสุด

ผลสลากกินแบ่งรัฐบาล 1 ธันวาคม 25XX

รางวัลที่ 1

086069

รางวัลละ 3,000,000 บาท

ศูนย์แปด หก ศูนย์ หก เก้า
ฉัน...ฉันคิดว่าตัวเลขบนลอตเตอรี่กับบนหน้าจอแล็ปท็อปเป็นเลข
เดียวกัน!

หัวใจฉันเต้นโครมคราม ดวงตาภายใต้กรอบแว่นทรงกลมมองสองสิ่ง
สลับไปมาด้วยความรู้สึกเหมือนกึ่งจริงกึ่งฝัน ไม่ว่าจะมองเข้าไปซ้ำมาสักกี่ครั้ง
มันก็ยังคงเป็นเลขเดียวกันจริงๆ O_O

อะ...ฉัน...ฉันถูกรางวัลที่หนึ่ง!
รางวัลละสามล้านบาท!
หนึ่งใบใหญ่คือสองรางวัล รวมเป็นเงินหกล้านบาท!
หะ...หกล้านน!
"กรี๊ดดดดดดดดด! \(>O<)/"

สามวันก่อน

'ไอ้ก...'

'อุแหวะ...'

'เหม็นโคตร' โบนัสทำหน้าแหงๆ พยายามยิ้มขึ้นบีบจมูก

'เหม็นขยะ?'

'เหม็นอ้วกตัวเองนี่แหละ -_-;'

ฉันกับโบนัสเพื่อนซี้แข่งกันโก่งคออ้วกแตกใส่ถังขยะริมทางอย่าง
หมดสภาพ เราเพิ่งกลับจากปาร์ตี้ฉลองสอบเสร็จที่บ้านเพื่อน สนุกกันเพลิน
เซียวละ รู้ตัวอีกที ทั้งฉันและเพื่อนซี้ก็ยืนไม่ตรงแล้ว สุดท้ายเลยต้องหอบหิ้ว
กันกลับมาค้ำบ้านฉัน

'ใกล้ถึงบ้านแกริยังเนีย ฉันอยากพุ่มตัวลงนอนจะแยแล้ว'

ฉันสะบัดหัวไล่ความมึนงงและกวาดตามองไปรอบๆ ีตาไซเฟอร์แท็กซี่
ใจร้ายมาก กล้าทิ้งผู้หญิงตัวเล็กๆ สองคนไว้กลางทางได้ยังไง แค่เราอ้วกใส่
รถนิดเดียว ไม่เห็นจะต้องเคืองอะไรมากมายเลย

อ่า...แต่ฉันมันใกล้ถึงบ้านฉันแล้วนี่

'ชอยนูน~' ฉันยกนิ้วชี้ไปยังชอยที่อยู่ข้างหน้า คาดคะเนจากสายตา
อันพร่าเบลแล้วคิดว่าน่าจะต้องเดินอีกราวๆ หนึ่งกิโลเมตร

'ไกลอะ โบกแท็กซี่อีกรอบดีกว่า'

'เปลืองตั้งค์~'

'ฉันจ่ายเองน~' โบนัสว่าพาลางลั้งหยิบกระเป๋าต๋างค์ออกมาโบกสะบัด
แล้วมันก็หยุดชะงักร้องเสียงหลง 'แก๊~ เงินในกระเป๋าต๋างค์ฉันหายไปไหน
หมดเนีย'

'เมื่อก็แจกจ่ายค่าแท็กซี่ไปไง'
'จริงดิ!? ฉันจ่ายหมดกระเป๋าเลยหรอ! O_O'
'ฉันเห็นแกควักเงินออกมาเป็นพอนแล้วก็พูดว่า...' ฉันทำท่าเลียนแบบ
มัน ดัดเสียงให้แหลมขึ้นนิดหนึ่ง 'เอาไปเลย ค่าเช็ดอ้วก'
'กรี๊ดดด... โอ้กก...' กรี๊ดเสริจยัยโบนัสก็หันไปอ้วกต่อ ฉันเห็นเพื่อนอ้วกก็
หันไปอ้วกตาม
'โอ้กก...'
ทำไม่สภาพเรามันทุเรศยิ่งเนี่ย U_U
ไอ้ตอนแอลกอฮอล์ขึ้นเลิศไหลผ่านลิ้นและลำคอกลงไปนี่มันช่างสุนทรีย์
ราวกับได้ขึ้นสวรรค์ แต่ตอนมันไหลย้อนออกมานี่สิ นรกชัดๆ
'เสียงโชคมัยจะหุบ'
เสียงนั้นดังขึ้นด้านหลัง ฉันหันไปมองก็พบกับบ่าร้างท่วมที่มีแผง
ลอตเตอรีห้อยคออยู่ โบนัสโบกมือปฏิเสธหย้อยๆ
'หนูไม่มีตั้งค์ซื้ออะไรแล้วบ่า จ่ายค่าแท็กซี่ไปหมดเกลี้ยง U_U'
'หนูล่ะจะ'
ฉันโบกมือปฏิเสธทำเดียวกับเพื่อน เห็นตัวเลขเยอะๆ บนแผงลอตเตอรี
แล้วตาลายจนอยากจะอ้วกอีกรอบ @_@
'ไม่ลองเสียงโชคดูสักใบหรอ ลอตเตอรีแผงบ้านี่มีคนถูรางวัลที่หนึ่ง
มาแล้วสามคนนะ หนูอาจจะเป็นคนที่ยี่ก็ได้'
โห- อะไรจะมีคนถูบ่อยขนาดนั้น บ่าไม้รีเปล่า
'แน่ะ ทำหน้าแบบนี้คิดว่าบ่าไม้ละสิ'
อู๊ย! รู้จักกก~ ><
'แต่มันเรื่องจริงนะอีหนู มีคนหนึ่งบ้านอยู่ซอยเดียวกับบ่า ซอยฝั่ง
ตรงข้ามนู่นนะ ได้ไปหกล้านเมื่อสองงวดที่แล้วนี่เอง จ้างอาภาพร นครนายก
มาเล่นคอนเสิร์ตเอิกเกริกเขียว' บ่าเล่าพร้อมกับพยักพยิดหน้าไปยังซอย
ตรงข้าม ฉันหันมองตาม คิดตาม และชักจะคล้อยตาม
ตั้งหกล้าน อยากรู้บ้างจัง ถ้าบ่าพูดจริง ถ้าฉันได้เป็นผู้โชคดีคนที่สี่
ถ้าฉันได้เงินหกล้าน อู๊หู~ อู๊ดีดีๆ ลูกตากกลมๆ ของฉันก็มองเห็นเงินล่องลอย

เต็มไปหมด \$_\$

'ใบละแปดสิบบาทเองนะหนู ชื่อไว้ลุ้นรางวัล ไม่นั่นนะ อีกสามวันหนู
อาจจะรวยไม่รู้เรื่อง'

อีกสามวันฉันจะรวยยย อายากรวยต้องลงทุน จ่ายแปดสิบบาทได้หกล้าน
คุ้มสุดๆ \$_\$

'งั้น...เอามาใบนี้ก็ได้ค่ะ'

'เอาเลขอะไรดีจ๊ะ ^^'

ฉันมุ่นคิ้วครุ่นคิดอย่างเป็นจริงเป็นจัง เอาเลขอะไรดีน้ำ~ วันเกิด ปีเกิด
เดือนเกิด ส่วนสูง น้ำหนัก หรือไฮดรอกเต้า ฉันหันไปหาเพื่อนสนิท ว่าจะปรึกษา
หาหรือสักหน่อย แต่ยัยโบนัสทำหน้าพะอืดพะอมใส่ แล้วก็หันหน้าหนีฉันไปหา
ถึงขยะชะงั้น

'อู๊แหวะ...'

อ๊อ~ ><

'เบาๆ หน่อยสิแก มันกระเด็น' ฉันยื่นจมูกแห้งๆ และขยับหนี

'ว่าไงจะหนู ตกกลางเอาเลขอะไรดี'

คิดไม่ออกงะ เอาจริงๆ ณ จุดนี้ฉันคิดไม่ออกแม้กระทั่งวันเดือนปีเกิด
ของตัวเอง ฮือออ~ มึนไปหมด

'เลขไหนถูกรางวัลที่หนึ่งหนูเอาเลขนั้นละ ป้าตังมาเลย' ฉันบอกไป
อย่างนั้น แล้วป้าก็ตังลอตเตอรี่ใบหนึ่งยื่นให้...

ศูนย์ แปด หก ศูนย์ หก เก้า

ฉันอ่านตัวเลขบนสลากคร่ำๆ ก่อนจะล้วงหยิบเงินส่งให้ป้าไปแปดสิบบาท
อีกสามวันฉันจะรวยแล้วจ้า ฮูเร่ๆ ฮูเร่ฮ่าๆ \$_\$

'ขอบใจที่สุดหนูนะจะหนู ขอให้ถูกรางวัลที่หนึ่งนะ รวยแล้วก็อย่าลืม
นึกถึงป้าบ้างละ'

'สา~ ถ้าถูกรางวัลที่หนึ่งจริง หนูจะ...จะ...' จะอะไรดี อ่า...คนแถวบ้าน
ป้าจ้างอาภาพร นครนายกมาเล่นคอนเสิร์ต แล้วฉันจะจ้างใครดีหว่า...

ระหว่างใช้สมองตื้อๆ ครุ่นคิด ฉันเหลือบไปเห็นจอโฆษณาขนาดใหญ่
ตรงสี่แยกกำลังฉายโฆษณารถยนต์ยี่ห้อหนึ่งซึ่งมีฟรีเซ็นเตอร์เป็นพระเอกละคร

ชื่อตั้ง...แพนเตอร์ ภูรินทร์

คนนี้แหละเจ็ดสุด นาที่นี้ไม่มีใครดังไปกว่าเขาอีกแล้ว

'ถ้าถูกรางวัลที่หนึ่ง หนูจะจ้างแพนเตอร์มาเล่นคอนเสิร์ตให้ป่าดูเลย!'

ฉันโผล่ออกไปตามที่คิด

'อู๊ย! ดีจังดี ป่าชอบมาก แพนเตอร์นี่พระเอกในดวงใจป่าเลยละ แล้วป่าจะรอดูคอนเสิร์ตนะจ๊ะ ^^'

'ไหนๆ แพนเตอร์อยู่ใน (' ')(' ') ยัยโบนัสที่หยุดอ้วกได้แล้วหันมาถามหน้าเหลอลหลา ฉันโบกมือบ้ายบายป่าที่หันหลังเดินจากไปและเพิ่งจะนึกสงสัย... แพนเตอร์นี่ค่าตัวสักเท่าไรนะ เขากำลังดังสุดๆ ซะด้วยสิ แต่ถ้าฉันได้เงินหกล้านก็คงมีปัญญาจ้างเขาอยู่หรอก รวยแล้วจะทำอะไรก็ได้ โหะๆ ^^

ฉันเก็บลอตเตอรี่ใส่กระเป๋าสตางค์ ก่อนจะหันไปเกี่ยวแขนเพื่อนพากันเดินกลับบ้าน และทันใดนั้นเอง...

ปึนนนนน!

เอ๊ยดด!

โครม!

ทุกเสียงเกิดขึ้นแทบจะในวินาทีเดียวกัน ฉันกับโบนัสหันขวับไปทางต้นเสียงและกัตัวแข็งค้างเหมือนถูกสาป แขนเราที่เกี่ยวกันอยู่กระชับแน่นขึ้น ความรู้สึกมึนๆ ในหัวกระจายหายไปเกือบหมด เพราะภาพที่ปรากฏคาตาเรียกเอาความตระหนกตกใจเข้ามาแทนที่

'อะ...ขนม' โบนัสเอ่ยชื่อฉันเสียงสั่น 'ปะ...ป่าคนนั้น... O_O;'

'...'

ฉันพูดอะไรไม่ออก รู้สึกเหมือนอะไรต่อมิอะไรพุ่งขึ้นมาจุกอกจนรู้สึกคลื่นไส้และลมหายใจติดขัด ทำได้เพียงกะพริบตาปริบมองร่างที่นอนแน่นิ่งจมกองเลือดอยู่บนพื้น และภาวนาในใจว่า...

ขอให้ป่าไปสู่สุคติ!

11

1

[นี่แกล้อเล่นรีเปลา! O_O]

"ฉันส่งรูปลอตเตอรี่ให้แกทางไลน์แล้วไง แกลองตรวจดูสิ"

[ตรวจแล้ว แต่ฉันกำลังคิดว่าแกอาจจะตัดต่อภาพ]

"ฉันจะไปเพื่อออ"

[แกถูรางวัลที่หนึ่งจริงดิ!]

"จริงง~ ฉันดีใจกร๊อบบ้านแตกเลยแก นี่มือฉันยังสั่นไม่หายเลย ><" ฉันยกมือข้างที่ไม่ได้ถือโทรศัพท์ขึ้นมาดู และมันกำลังสั่นอยู่จริงๆ

[เฮ้ยยย ฉันอึ้งจนไม่รู้จะอุทานว่าอะไรเลยนะเนี่ย] น้ำเสียงมันแบบ... ตื่นตะลึงสุดๆ แต่ก็ในใครบ้างจะไม่ตื่นเต้น นี่มันรางวัลที่หนึ่งเลยนะ ตั้งหกล้าน!

"พรงี้แกว่างรีเปลา ไปขึ้นเงินเป็นเพื่อนฉันหน่อย เดี่ยวฉันเลี้ยงข้าวมือใหญ่เลย"

[ได้ๆ เฮ้ย! ไม่ได้ดิ พรงี้ฉันต้องไปทำบุญกับแม่ที่วัด ว่าแต่แกไม่ได้ล้อเล่นจริงๆ ไช้มัย]

"แกจะถามวนไปวนมาอีกก็รอบเนี่ย" โบนัสถามคำถามนี้ประมาณห้ารอบได้แล้วมั้ง แต่ฉันเข้าใจ มันเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อจริงๆ และ ฉันเองยังต้องตบหน้าตัวเองจนแก้มชากว่าจะแน่ใจว่ามันไม่ใช่ความฝัน

[ก็ฉันตื่นตื่นนี่ เกิดมาเพิ่งเคยเจอคนถูรางวัลที่หนึ่งตัวเป็นๆ เฮ้อ! แล้วแบบนี้แกจะเป็นข่าวรีเปลา นางสาววินดา โชคเพิ่มพูน นักศึกษาปีสี่ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย A ถูรางวัลที่หนึ่งรับทรัพย์...เอ่อ...เท่าไรนะ]

"หกล้าน"

[หกล้านนน! O[]O]

"พวกที่เป็นข่าวดังมีแต่ที่ถูกเป็นลิปๆ ล้านเท่านั้นละ อีกอย่างฉันก็ไม่ได้คิดจะบอกใคร ไม่ได้แจ้งความลงบันทึกประจำวันอะไรทั้งนั้น เดี่ยวไปขึ้นเงินแล้วก็จบ นี่ฉันบอกแกคนแรกและคนเดียวเลยนะ แกเองก็อย่าไปบอกใครละ"

[โอเค รูดชิปปาก Oxo]

จะว่าไปฉันก็ไม่ได้บอกโบนัสเป็นคนแรกหรอก ก่อนส่งไลน์ไปบอกมัน

ฉันจุดธูปบอกพ่อกับแม่ไปก่อนแล้วละ :)

อืม พวกท่านไม่อยู่กับฉันแล้ว ปานนี้คงกระโดดกอดคอกันดีใจอยู่บนสวรรค์ พ่อฉันเป็นวิศวกรคุมงานก่อสร้าง เสียชีวิตจากอุบัติเหตุในไซต์งาน ตั้งแต่ฉันยังเรียนประถม หลังจากนั้นแม่ซึ่งมีอาชีพรับจ้างเย็บผ้าก็ต้องทำงานหนักขึ้นเพื่อเลี้ยงดูฉัน จนเมื่อราวๆ สามปีก่อนแม่ก็ป่วยหนักและจากฉันไปอีกคน กว่าที่จะผ่านช่วงเวลานั้นมาได้ฉันเกือบตาย จำได้ว่าตัวเองร้องไห้จนตาอักเสบไปเป็นเดือน แต่แล้ววันเวลาที่ช่วยเยียวยาความรู้สึกของฉันให้ค่อยๆ ดีขึ้น

เพราะงั้นทุกวันนี้ฉันจึงใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพัง มีญาติห่างๆ ฝ่ายแม่อยู่ต่างจังหวัด เจอกันล่าสุดก็ตอนที่แม่เสียนั่นละ ส่วนญาติฝ่ายพ่ออยู่ต่างประเทศ และนานจนจำไม่ได้แล้วว่าเจอกันล่าสุดเมื่อไหร่

แต่ถึงจะเหลือตัวคนเดียว ชีวิตฉันก็ได้ไม่แยอะไรนักหรอก อย่างน้อยฉันก็พอจะหาเงินเลี้ยงตัวเองได้จากการเขียนหนังสือ และหลังจากนั้นฉันก็คงไม่ต้องเหนื่อยมากแล้ว เพราะฉันกำลังจะได้รับเงินหกล้าน แถมเหลืออีกเทอมเดียวก็จะเรียนจบแล้วด้วย ฮูเร้~ ^^

[ขนม] จู่ๆ ปลายสายก็เอ่ยเสียงจริงจังขึ้นมา [แก้วที่แกโชคดีขนาดนี้ มันจะเกี่ยวกับป้าคนนั้นรึเปล่า]

คำถามของโบนัสเหมือนจะทำให้อุณหภูมิลดตัวฉันลงอย่างฉับพลัน ภาพติดตาในคืนนั้นแวบเข้ามาในความคิด ฉันอุตุส่าหืลึ่มๆ ไปได้แล้ว เชียว ยัยนี้จะพูดขึ้นมาทำไมก็ไม่รู้ --;

"กะ... เกี่ยวยังไง"

[ไม่รู้ดี แต่แกไม่คิดว่ามันแปลกๆ เหรอ ชีวิตคนเรามันถูกวางวัลที่หนึ่งกันได้ง่ายๆ ซะที่ไหน บางที... ป้าเค้าอาจจะช่วยแกเพราะ... อะไรบางอย่าง]

"อะ... อะไรบางอย่างนี่มันคืออะไรเล่า ><;"

[ฉันก็ไม่รู้ แค่คิดวิเคราะห์ไปเรื่อยเปื่อย]

"ความคิดเรื่อยเปื่อยของแกทำฉันกลัวแล้วนะโบนัส" ฉันเล็กก้มมองไปรอบๆ ตัว ก่อนจะยกสองขาขึ้นนั่งชันเข่าและคว่ำหมอนอิงไปหนึ่งมากอดไว้เพื่อความอุ่นใจ "ฉันไม่ใช่คนจิตแข็งกับเรื่องพรรคนี้หรือหระนะ จะเปิดประเด็นอะไรก็ขึ้นใจคนอยู่บ้านคนเดียวบ้าง T^T;"

13

อีกฝ่ายหัวเราะคิก [แค่นี้กลัวอะไร เห็นเขียนนิยายผีๆ ได้ตั้งหลายเล่ม]
"ฉันก็เขียนไปกลัวไปตลอดแหละ -_-;" ถ้าไม่มีอินเนอร์ฉันจะเขียน
ออกมาให้น่ากลัวได้ยังไงละจริงมัย บางทีถึงกับต้องเอาพระมาตั้งใกล้ๆ ตอน
เขียนเลยนะ "ว่าแต่ที่แกพูดมามันก็น่าคิดนะ ฉันอาจจะถูกรางวัลที่หนึ่งเพราะ
ป้าคนนั้นช่วยจริงๆ ก็ได้ แต่...ป้าจะมาช่วยฉันทำไมกันละ"

'ถ้าถูกรางวัลที่หนึ่ง หนูจะจ้างแพนเตอร์มาเล่นคอนเสิร์ตให้ป้าดูเลย!'

จู่ๆ ฉันก็ได้ยินเสียงตัวเองดังขึ้นในหัวราวกับมีใครตั้งใจให้ถึงมัน
จะเกี่ยวกับคำพูดนั้นของฉันหรือเปล่า อันที่จริงฉันก็พูดไปอย่างนั้น ตามประสา
คนเมาที่พูดอะไรไปเรื่อยนะ ฉันเกือบจะลืมไปแล้วด้วยซ้ำ หรือป้าแกจะเป็น
คนจำแม่น

"หรือว่าป้าจะอยากดูคอนเสิร์ตแพนเตอร์!"

[หือ? คอนเสิร์ตอะไร]

"ก็ที่ฉันบอกป้าไว้ไง ว่าถ้าฉันถูกรางวัลที่หนึ่ง ฉันจะจ้างแพนเตอร์มาเล่น
คอนเสิร์ต"

[แกพูดแบบนั้นหรวอ O_O]

"อืม ฉันเองก็เพิ่งนึกได้เมื่อกี้"

ไม่ได้การละ ฉันต้องหาทางติดต่อแพนเตอร์ก่อนที่ป้าแกจะมาทวงสัญญา
กับฉันถึงบ้าน ปรึ้ย~ แค่คิดก็ชนลูกชู้ ><; ว่าแต่จะติดต่อจ้างงานดารานี้เขา
ทำกันยังไงนะ

[ตอนนั้นฉันคงมีเน้อ อยู่เลยไม่ได้สนใจฟัง เพราะถ้าได้ยิน ฉันคงแย้แก
ตั้งแต่แรกแล้ว]

"แย้?" ฉันเลิกคิ้วอย่างไม่ค่อยเข้าใจ

[แกไม่รู้หรือว่าแพนเตอร์ไม่รับงานร้องเพลง]

"หือ~" ฉันส่ายหน้าดิ๊กพลงกะพริบตาปริบงๆ กับข้อมูลที่เพื่อนบอก
มีการไม่รับงานร้องเพลงด้วยหรวอ ปกติก็เห็นพวกดารามักจะชอบร้องเพลงโชว์
ตามงานอีเวนต์นี่นา

[แกนี่น้ำ ม้วแต่บั้นนิยายผิจนไม่รู้เรื่องอะไรกับเค้าเลย~] ปลายเสียงสูงๆ ยาวๆ ของมันทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นมนุษย์หลังเขายังไถ่ยังงั้น :(ฉันจะไปรู้ได้ยังไงว่าดาราคคนไหนรับงานอะไรไม่รับงานอะไร ฉันไม่ค่อยมีเวลาติดตามข่าวสารวงการบันเทิงนักหรอก แต่อย่างน้อยฉันก็รู้ว่าแพนเตอร์เป็นพระเอกละครที่ดังมากๆ เพราะเห็นเพื่อนๆ ในเฟซบุ๊กพรั้าเพื่อถึงเขากันเต็มหน้าฟีด และหนึ่งในนั้นรวมชัยโบนัสอยู่ด้วย

15

[แพนเตอร์เคยให้สัมภาษณ์ในรายการหนึ่งว่าเขาไม่รับงานร้องเพลงเด็ดขาด เพราะทักษะการร้องเพลงของเขาแย่มาก แต่ทีนะ ใครมันจะไปสมบูรณ์เพอร์เฟ็กต์ทุกอย่างละ พระเจ้าประทานใบหน้าหล่อฟุ้งเพื่อฟุ่มเฟือยมาให้เขา ประธานหุ่นฟิตแอนด์เฟิร์มแถมทักษะการแสดงเป็นเลิศให้ด้วย ถ้าเพิ่มทักษะการร้องเพลงให้อีกมันก็จะเป็นการลำเอียงต่อมวลมนุษยชาติเกินไป แต่ถึงยังไงเขาก็ยังเป็นสิ่งเลอค่าของโลกใบนี้อยู่ดี คิกๆ ^^]

"..."

[เดี๋ยวนะ เมื่อกี้ฉันพูดถึงไหนแล้ว เออใช่ นั่นละ เขาร้องเพลงแย่มาก พิธีกรคะขยันคะยอให้เขาร้องแทบตายเขาก็ไม่ร้อง เพราะงั้นเรื่องที่แกจะจ้างเขามาเล่นคอนเสิร์ตอะไรนั่นลืมไปได้เลย]

อ้าวว~ แล้วกัน อย่างนี้ก็หมายความว่าฉันต้องผิดคำพูดกับป้าคนขาลอดเตอรึนะสิ

"แล้วแบบนี้ฉันจะทำยังไงดีอะ" ฉันเริ่มเครียดจริงจังแล้วนะเนี่ย ปกติฉันก็ไม่ใช้คนรักษาคำมั่นสัญญาอะไรขนาดนั้นหรอก บางครั้งฉันก็ผิดคำพูดกับคนนู้นคนนี้อยู่บ้าง แต่คราวนี้คนที่ฉันมีพันธสัญญาไม่ได้อยู่บนโลกใบเดียวกับฉันแล้วไง มันน่ากลัวตรงนี้ละ U_U

[เฮ้ยแก แม่ฉันเรียกไปช่วยเตรียมอาหารเย็นแล้วอะ ค่อยคุยกันนะบาย~]

"..."

สัญญาถูกรัดตัดไปอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ

คุณมันทำกับฉัน ตัวเองเป็นคนเปิดประเด็นขึ้นมาแท้ๆ วางสายหนีไปง่ายๆ แบบนี้มันใช้ได้หรอ --^

แล้วจะเอาอย่างไรต่อดีล่ะทีนี้ ถ้าฉันไม่ทำตามที่พูดไว้แล้วป่าแกจะโมโห
โกรธารึเปล่า คือถ้าป่ายังอยู่ดี เราก็คงพอจะเจรจากันได้ แต่ตอนนี้ป่าเปลี่ยนไป
แล้วเนี่ยสิ ฉันไม่รู้จะส่งโทรจิตไปเจรจากับป่ายังไง

เดี๋ยวก่อน ไม่ได้หมายความว่าหนูอยากเจอป่านะ ป่าไม่ต้องมาหาหนู
ฮือออ~ ฉันหลอนไม่ไหวแล้ว ลอตเตอร์รางวัลที่หนึ่งกลายเป็นเรื่องสยองขวัญ
สิ้นประสาทไปได้ไงเนี่ย ตอนแรกฉันไม่ได้คิดอะไรเลยนะ เพราะย้ายโบสถ์
คนเดียวเลย TOT;

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

